

פנחס חי"ח שיחה ג'

עבודת ירמיה ופנחס הי' לעורר את בני"י לתשובה מצד ענינים הם ולא מצד גילוי מלמעלה. משא"כ פעולת משה הי' מלמעלה, ולכן "חזרה זוהמתם", ולא הוריש את המנהיגות לבניו.

ביאור הקשר בין ההפטורה בנבואת ירמיה לפרשת פנחס: עבודת ירמיה היה לעורר את בני ישראל לתשובה על ידי התוכחה מענין החורבן, כי אז היה זמן של דחיה והסתר (דלא כישעיה שענינו היה התעוררות לתשובה על ידי הנחמה), והוא עורר את בני ישראל לתשובה מצדם הם, ולא על ידי גילוי מלמעלה.

ועבודה זו שייכת לפינחס שענינו הוא ש"הסיר את חמתי" על ידי העבודה דמסירות נפש שמצד הגוף (שהעמיד את גופו בסכנה כשהרג את זמרי), ועל ידי הפעולה בבני ישראל (שזהו ההדגשה "בקנאו את קנאתי בתוכם") - מצד המטה. דלא כמשה, שהמס"נ שלו - "מחני נא מספרך" - הי' מס"נ בענין רוחני, שפעולתו היה על ידי גילוי מלמעלה - שלכן לא היה פעולה נצחית שהרי גם לאחר שפסקה זוהמתם חזרה הזוהמה. ולכן לא הוריש את מנהיגותו לבניו אחריו, כי זה לא היה מצד התחתון ולכן אין לזה קיום בכל המצבים. משא"כ פינחס זכה לברית כהונת עולם.

וההוראה הוא שכל אחד צריך לדעת שאם רוצה שיהיה קיום לעבודתו אזי אין מספיק העבודה מצד נשמתו, ואפילו לא העבודה עם גופו אלא צריך לפעול גם על הזולת ועל כל הסביבה.

ואף שמתירא כו' "כי לא ידעתי דבר", צריך לדעת שעוד לפני שנשמתו ירדה לג' עולמות ב"ע - תלתא דפורעניתא - הנה "בטרם אצרך בבטן ידעתוך גו" נביא לגוים נתתיך", ולכן אין לו להתיירא מקיום שליחותו. וגם לאחר שנוצר "כי אתך אני", ובאם אינו רוצה שיהיה "פן אחתך לפניהם", צריך לוודא ש"לא תירא מהם".